

се разпукватъ, куминитѣ се катурватъ, а следъ тѣхъ падатъ стенитъ съ страшень трѣсъкъ и грѣмъ, облаци прахъ покриватъ всичко, настѣпва грозна тъмнина и човѣкъ замира отъ страхъ, не знае що става съ него, съ близкитѣ му, съ домашнитѣ. Презъ облака прахъ той съглежда затиснатъ човѣкъ, дете плаче наранено по глава, жена паднала, чува се викъ, писъкъ . . .

И всичко това трае нѣколко секунди . . .

Народътъ казва: земята тѣтне и скача, тя се тресе . . .

И докато се окопитятъ отъ първия трусъ, ето вторъ — трети, четвърти . . . и оцѣлѣлитѣ кумини падатъ, стенитъ се попукватъ и много домове, църкви, фабрики полетяватъ нѣземъ или цѣхватъ като зрѣли зелки.

Хората набързо, безъ да могатъ нищо да зематъ, избѣгватъ изъ дома си, спиратъ се далечъ на двора, или на поляната, треператъ, люлѣятъ се, гледатъ плахо, какъ се събарятъ сградитѣ имъ и премиратъ отъ страхъ; очитѣ имъ се премрежватъ, нозетѣ се подсичатъ и мнозина падатъ на неспокойната играеща земя и сѣкашъ чакатъ смъртъта си. Тѣ не могатъ да бѣгатъ като при пожара или при наводнението на безопасно мѣсто и да рекатъ — да става щото ще, ние сме запазени.

При земетръса човѣкъ чува пукотъ, подземни гърмежи и се пита:

— Що става? Що ще стане, земята ли се продънва? Ще потънемъ ли? Живи ли ще бждемъ погребани?

Земетръсътъ съ повтаря: день, два, три . . . дене и ноше, седмица, две, три, месецъ . . . Хората